

VAGTTÅRNET

FORKYNDER AF KRISTI NÆRVÆRELSE

20. AARGANG

DECEMBER 1923

NR. 12

LIGNELSEN OM FAARENE OG BUKKENE

«Og han skal stille Faarene ved sin højre Side og Bukkene ved den venstre.» — Matthæus 25, 33.

EN Lignelse er et Ordbillede, en opdigtet Beretning om noget, som virkelig kan finde Sted, og hvorved en Lektie kan læres. En Profeti er en Forudsigelse af noget, som vil finde Sted i Fremtiden. Herrens Beretning om Dommen over Faarene og Bukkene er baade en Lignelse og en Profeti.

I 1906 skrev Broder Russell: «Næsten alle Herrens Lignelser havde at gøre med Riget, og de skal derfor alle forstaaes af Rigets Medlemmer, de udvalgte, de indviede. Alle disse burde være ivrige efter at komme til at forstaa »hvert Ord, som udgaar igennem Guds Mund«. Den Alvor, hvormed de ønsker dette, vil være en Del af Beviset for, at de tilhører denne Klasse, og at de er berettiget til at vide Besked. Det er til Gavn for dem, at det har været skjult, saa at de maatte søge for at finde; thi ved saaledes at søge og finde vilde de faa en større Velsignelse, end om hele Sagen havde ligget lige paa Overfladen.»

Vi tror, at Herren i sin belejlige Tid vil lade sine indviede Børn faa en Forstaaelse af alle hans dunkle Taler. For at kunne forstaa en Lignelse maa vi anvende Symbolerne paa rette Maade. For at forstaa en Profeti maa vi vente, indtil den er opfyldt eller er ved at blive opfyldt.

Alle forstaaer det saaledes, at Udtrykkene »Faar« og »Bukke« gælder to Klasser Mennesker. Hidtil har vi anvendt Lignelsen paa Kristi tusindaarige Regering og Lignelsens endelige Dom paa denne Regerings Afslutning. Det har været vanskeligt at tilvejebringe Harmoni i en saadan Fortolkning. Hvis vi finder Indvendinger imod dens Anvendelse paa Tusindaarsriget, og hvis vi ser, at de haandgribelige Kendsgerninger nu synes at passe ind i Ordbilledet, vilde vi være berettiget til at slutte, at vi ikke hidtil har haft den rette Forstaaelse. Vi har vor himmelske Faders Løfte om, at Lyset skal skinne mere og mere klart indtil højlys Dag. Dette Løfte vil uden Tvivl faa sin Opfyldelse.

ANVENDELSEN PAA TUSINDAARSRIGET

Uden at føle nogen Tilbøjelighed til at kritisere, hvad der hidtil har været skrevet, tror vi det vil være gavnligt for os at undersøge, hvorvidt vor tidligere Anvendelse har været rigtig eller ikke. Der synes at være en hel Del gyldige Grunde for, at Lignelsen ikke vil kunne anvendes paa den endelige Dom i Kristi Tusindaarsrige. Nogle af Grundene til denne Opfattelse er følgende:

1) Lignelsen omhandler den endelige Dom over to

forskellige Klasser af Personer. Den endelige Dom er grundlagt paa visse Begivenheder, som fandt Sted, medens Herren var i Himmelen, og før Genoprettelsesproven begynder. Han sagde: «Naar Menneskesønnen kommer i sin Herlighed, ... da skal han sidde paa sin Herligheds Trone.» Det synes derfor at være umuligt, at Lignelsen kan have at gøre med Begivenheder, som finder Sted, efter at hans tusindaarige Regering og Dom er begyndt.

2) Menneskeslægtens endelige Dom ved Slutningen af Kristi tusindaarige Rige finder Sted ind for Jehova, med Kristus som udøvende Dømmer og vil være grundet paa Ting, som har fundet Sted i Løbet af denne Tidsalder, det vil sige, medens Herren har været nærværende som Midler og Konge, og ikke paa Begivenheder, som har fundet Sted, før Tusindaarsrigets Dom begynder. — Aabenbaringen 20, 7—10; Bind V, Side 426.

3) Sproget i Lignelsen viser, at den Dom, som omtales i Lignelsen, er grundlagt paa, hvad Faarene og Bukkene enten gjorde eller forsømte at gøre imod Kristi Jesu Brødre; men under den tusindaarige Regering og Dom vil alle Kristi Jesu Brødre være med ham i det himmelske Rige, og de kan da ikke betjenes eller forsømmes af en jordisk Klasse.

4) Under den tusindaarige Tidsalders Prøve og Dom vil Jordens Beboere ikke være Herrens Brødre, men vil være Børn af Kristus; thi de faar Liv gennem Herrens Forvaltning af den nye Pagt.

5) I Løbet af Kristi tusindaarige Regering vil alle Mennesker blive bragt til fuld Kundskab om Sandheden, før den endelige Dom finder Sted; men af Lignelsen synes det at fremgaa, at de, som dømmes, ikke har fuld Kundskab; thi Faarene stiller det Spørgsmaal: »Hvornaar har vi tjent dig?« og Bukkene spørger: »Hvornaar har vi forsømt at tjene dig?« Det er ikke rimeligt at antage, at en saadan Tilstand vil raade ved Slutningen af Tusindaarsriget.

6) Herren viser tydeligt, at den Dom, som skal udtales ved Slutningen af den tusindaarige Regering, vil være en Følge af et aabenlyst Oprør, foraarsaget af det Bedrag, Satan øver paa Folkene, efter at han er blevet løsladt fra Afgrunden. Men den Dom, som omtales i Lignelsen, er baseret paa Handlinger, som er udført eller forsømt over for hans hellige, og som allerede havde fundet Sted ved Herrens andet Komme, eller før Genoprettelsesdommen begynder.

7) Den Dom, som skildres i Lignelsen, er knyttet til Handlinger, som er blevet gjort eller er blevet forsømt mod nogle af Herrens Brødre, som var i Fængsel o. s. v.

Men i Kristi tusindaarige Riges Prøvelse og Dom vil ingen af Kristi Brødre være i Fængsel; thi da vil de alle være med ham; og Menneskene paa Jorden vil heller ikke være i Fængsel, thi ingen kan have en virkelig og upartisk Prøve, medens han sidder i Fængsel.

IKKE ANVENDELIG PAA JØDERNE

¹³Det synes heller ikke paa sin Plads at anvende Lignelsen paa Jøderne: 1) Fordi Jøderne i Evangeliets Tidsalder ikke i nogen Betydning af Ordet har været Herrens Brødre, men tværtimod har forkastet ham fuldstændigt; og 2) fordi Dommen i Lignelsen er grundet paa, hvad Faarene gør, og hvad Bukkene forsømmer at gøre imod Kristi Brødre, uden fuld Kundskab; og Jøderne gør ikke Paastand paa, at de gør noget for Kristus eller i hans Navn.

HELLER IKKE PAA NATIONERNE

¹⁴Lignelsens Dom kan ikke med rette anvendes paa Jordens Nationer, som de nu er sammensat, som f. Eks. Frankrig, England, De forenede Stater o. s. v.; thi ingen af disse Nationer bestaar helt og holdent af Faar eller af Bukke. Adskillelsen synes ikke at sigte til Nationernes Adskillelse fra hverandre. Den store Ret er dog sat for offentligt at dømme de Mennesker, som udgør disse Nationer; og nogle af disse fremstilles under Symbolet Faar, medens andre symboliseres ved Bukke.

IKKE EN DOM OVER MENIGHEDEN

¹⁵Det kan næppe siges, at denne Lignelse paa nogen Maade sigter til Dommen over Kristi Menighed: 1) Fordi Herrens aandsavlede ikke adskilles som Faar og Bukke, men Herren selv kalder dem alle sammen for Faar (Johannes 10, 11—16); og 2) fordi den lille Hjords og den store Skares Dom ikke finder Sted offentligt ind for Jordens Nationer.

¹⁶Efter at vi saaledes har sat visse Klasser, som Lignelsen ikke synes at kunne anvendes paa, ud af Betragtning, er Spørgsmaalet dette: Hvem gælder da Lignelsen? Hvornaar og hvor finder Dommen Sted, og hvem symboliseres ved Faarene og hvem ved Bukkene?

TIDEN

¹⁷Tiden er af stor Betydning ved Fortolkningen af denne Lignelse; det vil sige, Tiden, paa hvilken den blev fremsat, har at gøre med Tiden for dens Opfyldelse. Herren talte denne Lignelse som Svar paa det Spørgsmaal, Disciplene havde stillet ham angaaende hans Genkomst og hans Riges Oprettelse: »Sig os, naar skal dette ske? Og hvad er Tegnet paa din Tilkommelse og Verdens Ende?» I sit Svar paa dette Spørgsmaal berettede Mesteren Kendsgerningerne, saaledes som de vilde vise sig ved Tiden for hans Nærværelse og Verdens Ende. Han viste, hvorledes hans Stilling vilde være over for hans Tjenere, baade de sande og de falske, de flittige og virksomme og de dovne, lade og lunkne. Han gjorde Skel mellem de vise og de daaragtige Brødre og paapegede, hvorledes han vilde holde Regnskab med og dømme sine Tjenere, hvilket altsammen synes at skulle foregaa paa en mere privat Maade og ikke

ind for alle Jordens Nationer. Derefter gik han umiddelbart over til at fremsætte en anden Lignelse, som havde at gøre med en anden Dom, nemlig den Dom, som skal finde Sted ind for Jordens forsamlede Nationer, og denne Lignelse var Lignelsen om Faarene og Bukkene. Saaledes tilkendegiver han, at der er en nøje Forbindelse mellem hans Dom over Menigheden og dem, der omtales i den sidste Lignelse.

¹⁸Herrens Trone eller Dommersæde, som omtales i Lignelsen, synes ikke at sigte til Tusindaarsrigets Dommersæde, der vil befatte sig med de levende og de døde i Løbet af hans Regering; men der synes tydeligt at være sigtet til den Trone eller Ret, som sættes for at dømme de Ting, der eksisterer ved og i Løbet af den Tid, da han anden Gang er nærværende og før Genoprettelsen begynder. Han siger tydeligt: »Naar Menneskesønnen kommer i sin Herlighed og alle Englene med ham, da skal han sidde paa sin Herligheds Trone.»

¹⁹Profeten Esajas saa i et Syn Herren siddende paa sin Dommertrone, og Tidspunktet herfor synes bestemt at være henlagt til kort Tid efter, at han tiltager sig sin Magt for at regere. (Angaaende Behandlingen af dette Punkt henviser vi Læserne til *Vagttaarnet* for Januar 1923, Side 14. 15.) Vi tror, at den Trone, Esajas beskriver, er den samme, som den, der skildres i denne Lignelse.

²⁰Lignelsen siger: »Naar Menneskesønnen kommer i sin Herlighed og alle Englene med ham.« Engle er Herrens Sendebud. Profeten Esajas skildrer i sit Syn de hellige Sendebud, der staar rundt omkring Tronen. (Se Esajas 6, 1—11) Paulus kalder Menighedens trofaste Medlemmer for Sendebud eller Engle og Kristi Ære. (2 Korinthier 8, 23) Apostelen Judas, som citerer fra Profeten, siger: »Se, Herren kommer med sine hellige Titusinder for at holde Dom over alle og for at straffe alle de ugudelige for alle deres Ugudeligheds Gerninger, som de har bedrevet.« (Judas 14, 15) I Johannes's Aabenbaring læser vi om vor Herre Jesus, at han »kaldes trofast og sanddru, og han dømmer og kæmper med Retfærdighed«, og at »Hærene i Himmelen fulgte ham«. (Aabenbaringen 19, 11—14) Vi forstaar dette Billede saaledes, at det fremstiller vor Herre Jesus og de hellige paa den anden Side Forhænget saavel som de hellige paa denne Side Forhænget. Dette Billede stemmer ogsaa nøje overens med vor Forstaaelse af Psalme 149, der siger, at de hellige glæder sig i Herlighed, og at de hellige, som er paa Jorden, er optaget af sammen med Herren at fuldbyrde Straffedom, hvilket er en Ære for alle hans fromme [hellige].

²¹Af disse Skriftsteder synes det at fremgaa, at den omtalte Dom finder Sted, medens nogle af de hellige er i Himmelen og nogle paa Jorden, og at den Dom over de uretfærdige Ting, som Judas omtaler, finder Sted før Begyndelsen af Tusindaarsrigets Dom, der skal være i Retfærdighed. — Apostlenes Gerninger 17, 31; Z' 03—30.

NATIONERNE

²²Lignelsen siger: »Og alle Folkeslagene skal samles foran ham. Folkeslag er sammensat af to Hovedafdelinger: 1) De, som udgør den ledende Faktor, og som er i Mindretal, og 2) de, som regeres, og som er i Flertal. De herskende Faktorer bestaar af tre Elementer: det kommercielle, det politiske og det kirkelige. Kirke-

væsenet deles med rette i to Afdelinger: 1) De gejstlige, der kaldes »Hyrder« og »Hjordens ypperste« (Jeremias 25, 34), og 2) Kirkesystemernes samlede Antal af Medlemmer, der udgør Hjorden. Det er ofte Tilfældet, at de ledende Medlemmer, der kaldes »Hjordens ypperste«, er Mænd med stor kommerciel Magt eller politisk Indflydelse, der bruger Religionen som et Skalkeskjul over deres virkelige Motiver, medens de arbejder paa at beherske Folket. Disse er Konger (styrende Faktorer) og fornemme Mænd (de mest højagtede) (Psalme 149, 8), der med rette betegnes som Hyklere, et Sidestykke til Farisæerne. Mange af Folket er forblindede af Modstanderen og er i Sympati med de styrende Faktorer; men der er ogsaa mange blandt Folket, som længes efter Retfærdighed og Fred.

²³Jordens Nationer er nu forsamlede og bundne sammen af Forbundspagter, forskellige Ligaer og andre Foranstaltninger, netop som Herren forudsagde, de skulde være. (Zefanias 3, 8; Bind I, Side 281) I denne Nationernes Forsamling staar de kommercielle og politiske Kræfter forrest, medens de gejstlige slutter sig hjerteligt dertil, og de paastaar alle sammen, at Nationerne udgør Guds Rige paa Jorden; derfor kalder de Nationerne for Kristenheden eller Kristi Rige.

HVEM GÆLDER DET?

²⁴Paa hvem maa da de symbolske Udtryk Faar og Bukke anvendes? Vi svarer: Faarene fremstiller alle Nationernes Folk, som ikke er aandsavlede, men hvis Sind er bøjet i Retning af Retfærdighed, som *inderst inde anerkender Jesus Kristus* som Herren, og som venter og haaber paa en bedre Tid under hans Regering. Bukkene fremstiller hele den Klasse, som paastaar, at de er Kristne, men ikke anerkender Kristus som Menneskeslægtens store Genløser og Konge, men hævder, at den nuværende onde Samfundsorden paa Jorden er Kristi Rige.

KRISTENHEDEN UNDER DOM

²⁵Herren viser os Regnskabet med hans Tjenere og Dommen over hans Hus. Er det da ikke rimeligt at slutte, at han ligeledes vilde give os et Billede af en Dom over Navnkirken, det vil sige de Nationer, som paastaar, at de er kristne, og de Mennesker, som udgør disse Nationer og i det ydre bekender, at de anerkender Kristus Jesus? De drager nær til Herren med deres Læber, og de paastaar højlydt, at de er Kristne. Hvorfor skulde de ikke ogsaa dømmes, og hvorfor skulde vi ikke vente en bestemt paapeget Dom over denne Klasse, før Menneskeslægtens individuelle Dom begynder?

²⁶Navnkirken paastaar, at dens Medlemmer tæller mange Millioner. Blandt disse er der sikkert en stor Skare af Mennesker, som end ikke paastaar, at de er indviet, men dog har nogen Grad af Tro paa Jesus Kristus, Menneskeslægtens Frelser. Hvis der skal finde en Dom over Navnkirken Sted, maa vi da ikke drage den Slutning, at Menigheden paa denne Side Forhængen vil have Del i at forkynde Fuldbyrdelsen af denne Dom? — Psalme 149, 5—9.

²⁷Det ser ud til, at Herren undertiden lader de helige opfylde Profetien og først senere tillader dem at forstaa, at de er blevet benyttet i Forbindelse med dens

Opfyldelse. Saaledes giver han atter Beviser for, at han leder sit Folk og bruger dem i samme Maal, som de er lydige og underdanige mod hans hellige Vilje. Paa Grundlag af Beviser, som vi tidligere har fremført i *Vagttaaet*, tror vi, at Herren kom til sit Tempel i 1918 for at holde Dom, først over sine hellige og derefter over Navnkristenheden. — Psalme 11, 4—7; Malakias 3, 1.

NOGLE KENDSGERNINGER

²⁸At afsige *Dom* er den Handling at afgøre, hvad der er i Overensstemmelse med Loven; og i den bibelske Betydning af Ordet er det at afgøre, hvad der er i Overensstemmelse med Guds Lov, det vil sige hans udtrykte Vilje. Guds Domme er profetisk nedskrevet i hans Ord. De maa fuldbyrdes i hans belejlige Tid og paa hans egen velbehagelige Maade.

²⁹I September 1922 mødtes en Skare af indviede Kristne i Cedar Point, Ohio; og idet de handlede som Kongernes Konges og Herrens Herres Tjenere, vedtog de en Resolution og udsendte en Proklamation til alle Jordens Nationer. Denne Resolution indeholdt følgende Sætning: »Vi opfordrer derfor alle Jordens Nationer, deres Herskere og ledende Mænd, og alle Gejstlige inden for alle Jordens Kirker og Samfund og deres Tilhængere og Medforbundne, Højfinansens og Storpolitikkens Mænd, til at fremlægge de Beviser, de maatte have for, at de har Ret i deres Standpunkt, naar de fremstiller sig selv som dem, der kan indføre Fred og Fremgang paa Jorden og bringe Folkene Lykke; og naar det da viser sig, at de ikke er i Stand hertil, opfordrer vi dem til dernæst at lytte til det Vidnesbyrd, vi som Herrens Vidner har at aflægge, og lad dem da sige, om vort Vidnesbyrd er sandt eller ej.«

³⁰Vi har Herrens Ord for, at Menneskeheden aldrig skal se Guds Ansigt. Han handler officielt igennem sin Menighed. Er det ikke rimeligt at slutte, at denne Proklamation, som indeholder Guds Ords Principper, og som blev udsendt til Nationerne, opfylder Herrens profetiske Udtalelse om, at Nationerne skulde samles for ham til Dom? Henved 45 Millioner Eksemplarer af denne Resolution blev uddelt over hele Kristenheden, og der blev lagt særlig Vægt paa at faa den bragt til de styrende Klasser. Herrens Ord om den enes Adskillelse fra den anden synes ikke at sigte til Nationernes Adskillelse, men sigter snarere til Adskillelsen af de to store Klasser, som udgør Kristenhedens Nationer, og hvoraf den ene symboliseres ved Bukke og den anden ved Faar.

TO KLASSER

³¹Da Bukkene skal lide samme Straf som den, der kommer over Djævelen, maa vi drage den Slutning, at denne Klasse aabenbarer Djævelens Aand; og vi vil kunne faa Hjælp til at finde denne Klasse ved at iagttage dens Aand eller Karakter.

³²Som det var paa Jeremias's Tid, saaledes er det ogsaa i denne Tidsalders Slutning; og hans Profeti kan i en udvidet Forstand anvendes paa Kristenheden. Profeten skildrer »Hyrderne« og »Hjordens ypperste«; og vi forstaa, at disse Udtryk gælder Gejtigheden og de mest fremstaaende Mænd i de kirkelige Systemer, de som behersker og kontrollerer dette System i Mod-

strid med Guds Ord. (Jeremias 25, 34—37) Det er en velkendt Sag, at mange af de her skildrede i Navnkirkerne udadtil paastaar, at de er Kristne; dog lægger de ikke noget af Kristi Aand for Dagen, men aabenbarer tværtimod den ondes Aand, — en Klasse af stiv-sindede, selvraadige, samvittighedsløse Mennesker, der søger at ødelægge alle dem, som staar dem imod.

³³Der er i Navnkristenheden en anden Klasse, som er af et føjeligt Sindelag. De tror, at den Herre Jesus Kristus er Menneskeslægtens store Genløser. De bestræber sig for at handle ret og ønsker at gøre det gode. De giver sig ikke ud for at være indviet til Herren, men de har stor Agtelse for og Kærlighed til Herren og til hans Folk. De lægger en faareliggende Karakter for Dagen. De længes efter og venter paa Herrens Rige og de Genoprettelsesvelsignelser, som vil blive dem til Del. Uden Tvivl er der i Verden mange, som ikke med rette kan anbringes i nogen af disse to Klasser; men Lignelsen handler om saadanne, som giver sig ud for at være Kristne. Vi tror, at der i Navnkirken er mange Millioner, som bliver staaende i den paa Grund af deres Ærbødighed for Herren, og fordi de mener, at Navnkirken i nogen Betydning bliver brugt af Herren. En stor Del af dem gør ikke Paastand paa at være indviet til Herren og har ingen himmelske Forhaabninger eller Længsler. Vi tror, at det er her, vi finder den Klasse, Herren betegner som Faar. (Johannes 10, 16) Vor Slutning er derfor den, at baade Faarene og Bukkene i Lignelsen *paastaar, at de er Kristne* og udgør Kristenheden, og begge disse Klasser paastaar, at de gør Geringerne i Herrens Navn. — Matthæus 7, 21—23.

HAANDGRIBELIGE KENDSGERNINGER

³⁴Naar en Profeti er blevet udtalt, og de haandgribelige Kendsgjerninger senere hen passer ind i Profetiens Ord og ogsaa paa anden Maade er i Harmoni med Guds aabenbarede Plan, kan vi gaa ud fra, at vi har den rette Forstaaelse af denne Profeti. Lad os her først betragte Bukkene. Til disse siger Herren: »Jeg var hungrig, og I gav mig ikke at spise; jeg var tørstig, og I gav mig ikke at drikke.« Disse Ord vil kunne fortolkes baade *bogstaveligt* og *aandeligt*. Den bestemte Befaling, som er givet til dem, der har paataget sig Stillingen som Ledere og Lærere for Guds Folk, lyder: »Vogt Guds Hjord hos eder, og før Tilsyn med den, ikke tvungne, men frivilligt, ikke for slet Vindings Skyld, men med Redebonhed; ikke heller som de, der vil herske over Menighederne, men som Mønstre for Hjorden.« (1 Peter 5, 2, 3) Den Kristnes Føde er Guds Ord. Den gejstlige Klasse har forkastet Guds Ord og lærer Folket Bibelkritik, Udviklingslære og mange andre falske Ting. De ignorerer Genløsningen, Opstandelsen, Herrens andet Komme og Genoprettelsesvelsignelserne, skønt alle disse Lærdomme er livsopholdende Føde for Guds Børn. Disse falske Ledere har overladt de sande Kristi Jesu Efterfølgere til sig selv, som Faar uden Hyrde, har ladet dem strejfe omkring blandt Jordens glubende Dyr; og saaledes er disse Faarehyrder skyldige i den Forbrydelse, at de har ødelagt Troen hos mange. (Jeremias 23, 1, 2; 50, 6; Ezekiel 34, 6) Deres urette Fremgangsmaade har foraarsaget Hunger i Landet efter at høre Herrens Ord. (Amos 8, 11) Naar nogle blandt deres Hjord var hungrige efter Sandheden og

bad om den, fik de den ikke. Naar de fandt den andet Steds, blev de bagtalt og stillet i et falsk Lys, forfulgt og drevet ud af Navnkristenhedens Hjords Rækker. Herren udtaler gennem sine Profeters Ord en Fordømmelse over disse Hyrder. — Ezekiel 34, 1—8; Jeremias 23, 1, 2.

³⁵Der findes mange Beretninger om, at Kolportører, som gik omkring i Herrens Tjeneste, har besøgt Præster, idet de i bogstavelig Forstand var hungrige og tørstige efter Mad og Vand; men i Stedet for at blive budt indenfor, fordi de var Kristne, blev de jaget bort med fordømmende Ord, fordi de vovede at repræsentere Kongernes Konge og fremstille hans Budskab om Forligelse for Verden.

³⁶Jeg var fremmed, og I tog mig ikke hjem til eder; jeg var nøgen, og I klædte mig ikke.« Mange, som søgte efter Sandhed og Retfærdighed, har henvendt sig til de gejstlige for at blive undervist, men er blevet sendt tomme bort. Psalmisten beskriver dem, der saaledes har vandret om i Ødemarken, idet han siger: »De fo'r vild i Ørkenen, i et uvejsomt Øde, de fandt ikke en Stad [en organiseret Menighed] at bo i. De var hung- rige og tørstige tillige, deres Sjæl vansmagtede i dem. Da raabte de til Herren.« — Psalme 107, 4—6.

³⁷Bogstaveligt er dette Vers blevet opfyldt saaledes: Mange Kolportører har som fremmede aflagt Besøg ved de gejstliges Døre og meddelt, at de gik rundt og besøgte Kristne for at tale til dem om Guds Plan, og de er blevet nægtet Adgang og blevet jaget bort med uvenlige Ord. Efter Tilskyndelse fra de gejstlige og »Hjordens ypperste« i mange af de navnkristne Systemer maatte under Verdenskrigen en hel Del af Jesu sande Efterfølgere lide legemlig Pine, fordi de var nøgne og manglede Klæder, som var blevet dem frataget paa ulovlig Vis, og disse ulovlige Handlinger fandt Sted ved de gejstliges Hjælp og Tilskyndelse. I mange Tilfælde blev Brødrene rullet i Tjære og Fjer, indsmurt i Vognsmørelse, kastet i koldt Vand, pryglet med Stokke og paa anden Maade ondskafuldt behandlet, fordi de bestræbte sig for trofast at repræsentere den nærværende Kongernes Konge.

³⁸Jeg var syg og i Fængsel.« Fængsel er en Tilstand, hvori ens Tankefrihed eller Handlefrihed er bundet, hvad enten man er uden for eller inden for Mure eller Jernstænger. Atter finder vi, at Mesterens Ord har faaet baade en aandelig og en haandgribelig Opfyldelse. Herren, som forud vidste, hvilken Fremgangsmaade disse Hyrder og Hjordens ypperste vilde følge ved deres ondskafulde Behandling af Herrens smaa, skildrede den forud gennem Profeten saaledes: »Det svage har I ikke styrket, og det syge har I ikke lægt, og det sønderbrudte har I ikke forbundet, og det fordrevne har I ikke ført tilbage, og det fortabte har I ikke opsøgt, men med Haardhed har I hersket over dem og med Grumhed. Og saaledes blev de adspredte, fordi de ingen Hyrde havde, og de blev til Føde for alle Markens vilde Dyr; saa blev de adspredte. Min Hjord farer vild paa alle Bjerge og paa hver høj Bakke, og over det hele Land er min Hjord spredt, og der er ingen, som spørger, og ingen, som leder efter dem.« — Ezekiel 34, 4—6.

³⁹Mange af Navnkirkens Medlemmer har faaet deres Tankefrihed bundet med Hensyn til at undersøge Sandhedens Ord, idet Gejstligheden aabenlyst har fordømt

dem, der tager imod Sandheden, og opfordret deres Hjord til at ignorere Sandheden og brænde *Studier i Skriften*. Mange har været aandeligt syge, fordi de ikke havde nogen aandelig Føde at nærre sig af; og Gejstligheden og Hjordens ypperste ikke blot undlod at besøge dem og betjene dem, men forbød ogsaa andre at gøre det.

⁴⁰Paa en mere haandgribelig Maade blev denne profetiske Udtalelse opfyldt i den første Menighed, da den dyriske Statsmagt behersket af Kirkevæsenet med Ondskab forfulgte Jesu Kristi sande Efterfølgere paa Grund af deres Tro. De gjorde dem bogstaveligt syge og kastede dem i Fængsel, og saa forsømte de at betjene dem, efter at de havde kastet dem i Fængsel.

⁴¹Under Verdenskrigen blev den dyriske Organisation atter særlig virksom, og aldrig har en mere ondskabsfuld Forfølgelse af Kristne sværet Historiens Blade end den, som blev anstiftet og bragt til Udførelse af Gejstligheden og Hjordens ypperste imod forsvarsløse og uskyldige Mænd og Kvinder, som vovede at forkynde Budskabet om Messiasriget. *The Golden Age* Nr. 27 indeholdt en Fremstilling af en Del af disse Handlinger fra Gejstlighedens og Hjordens ypperstes Side, og vi henviser til denne Beretning. Katolikker, Protestanter, Metodister, Presbyterianere, Baptister, Bankierer og Forretningsmænd forenede sig alle sammen i denne Forfølgelse af Kristne, som ikke havde gjort andet end at praktisere Jesu Kristi Religion. Skønt disse forskellige Samfund afviger fra hverandre i Lærespørgsmaal og bekæmper hverandre, sluttede den frafaldne Gejstlighed i dem alle og deres Hjords ypperste sig dog sammen i Forfølgelsen af Kristi Brødre. Kristne over hele Kristenheden blev berøvet deres Handlefrihed, og det blev dem forbudt frit at forsamle sig for at studere Guds Ord og tilbede ham i Overensstemmelse med deres egen Samvittighed. Mange blev arresteret og fængslet uden Berettigelse. Mange blev arresteret og lagt i Lænker blot fordi de var i Besiddelse af Sangbøger og Berøabibler. Mange blev slåbt for Retten, idømt Bøder, mishandlet og fængslet uden nogen Retsprøve og i Modstrid med Loven.

⁴²I Byen Philadelphia ansøgte en stor Kreds af gejstlige ved en Resolution Kongressen om at ændre Spionageloven saaledes, at der blev sat Dødsstraf for dem, der blev anklaget for at have overtraadt denne Lov, paa Grundlag af en Krigsrets Dom. Kristnes Bøger og Papirer blev beslaglagt efter Tilskyndelse af »Gejstligheden« og »Hjordens ypperste«, medens nogle blev fængslet ulovligt for et længere Tidsrum. Disse Forfølgere paastod, at de handlede patriotisk og udrettede en Gerning i Kristi Navn og til Gavn for det saakaldte kristne Land. Herren kender den virkelige Grund til deres Handlemaade.

⁴³Hele Tidsalderen igennem har det været Tilfældet, at den Intolerance, som er blevet praktiseret over for ydmyge Kristne, er blevet bragt til Udførelse paa Opfordring af Gejstligheden og Hjordens ypperste, der selv paastod, at de var Kristi Repræsentanter. I Canada og i De forenede Stater, i Storbritannien og Tyskland, i Schweiz og Rumænien, ja i Virkeligheden over hele Kristenheden blev denne Forfølgelse med Overlæg iværksat under Verdenskrigen, medens Gejstligheden og dens medforbundne forvrængede Herrens Ord og bagtalte dem, der vovede at tro paa det og forkynde det. De

nægtede selv at tage imod Rigets Budskab, og de hindrede mange af deres Hjord i at se og modtage Rigets Budskab. -- Matthæus 23, 13, 14.

⁴⁴Det er en velkendt Sag, at det under Verdenskrigen i Særdeleshed var den frafaldne Gejstlighed og Hjordens ypperste, som gav sig af med at forfølge de Kristne under Foregivende af, at de af Fædrelandskærlighed varetog den nærværende Verdens Interesser i den Hensigt at opretholde Ordenen. Med andre Ord, deres Venskab for Verden var en Undskyldning for deres Forfølgelse af Herrens Brødre. Apostelen Jakob siger: »Den, som vil være Verdens Ven, bliver Guds Fjende.« -- Jakob 4, 4.

⁴⁵Da Herren var her første Gang, var det de skriftkloge og Farisæerne, som paatog sig at forfølge Herren og hans Disciple. Gejstligheden og Hjordens ypperste nu i vor Tid er et nøjagtigt Sidesykke til Farisæerne og de skriftkloge; og Herren selv kalder dem for Djævelens Afkom. Han siger: »Hvorfor forstaar I ikke min Tale? ... I er af den Fader Djævelen, og eders Faders Begæring vil I gøre.« (Johannes 8, 43, 44) Man vil kunne vente, at Djævelens Afkom vil lide den samme Art af Straf, som han selv vil modtage.

⁴⁶Vi ser saaledes, at Bibelen tydeligt paaviser en Klasse, som er sammensat af et frafaldent Præsteskab og deres Hjords ypperste, Mænd med kommerciel og politisk Indflydelse, som paastaar, at de er Herrens Repræsentanter, som har haft rimelig Lejlighed til at kende hans Ord, men som med Vilje og Overlæg har forkastet det, som er gaaet til Slumkvartererne og andre Steder og betjent dem, som ikke udgiver sig for at være Kristne, som har bygget Hospitaler og Biblioteker under Paaskud af at repræsentere Herren, men som med Vilje har tilsidesat og forfulgt de sande hellige. Naar Sandheden er blevet bragt til dem, har de vist den fra sig med Foragt. De gaar endnu længere og fornægter Bibelen, fornægter den Herre Jesus Kristus som Genløseren og sætter deres egne falske Lærdomme i Stedet.

⁴⁷Lignelsen fremstiller dernæst, hvorledes denne Bukkeklasse siger til Herren: Hvornaar gjorde vi de nævnte Ting? Hvornaar forsømte vi at tjene dig? Hvornaar saa vi dig som fremmed uden at tage dig ind til os, og nogen uden at klæde dig? Og Herren vil svare dem: »Hvad I ikke har gjort imod een af disse mindste, har I heller ikke gjort imod mig.«

⁴⁸Jesu Kristi sande Efterfølgere er dyrebare for hans Hjerte. Gud har erklæret i sit Ord, at ingen ustraffet skal røre hans salvede. (Psalme 105, 15) De er dyrebare i hans Øjne, og han elsker dem, og han glemmer ikke den Mishandling, de har været Genstand for.

DERES STRAF

⁴⁹Apostelen Judas beskriver en Klasse, der øjensynligt er den samme, som den, Herren nævner, en Klasse, der paastaar at repræsentere Herren, medens den dog forener sig med Djævelens Organisation. Han fremholder dernæst, hvorledes Sodoma og Gomorra er sat som et Eksempel paa, hvorledes nogle skal lide den evige Ilds Straf. Han siger: »Se, Herren kommer med sine hellige Titusinder for at holde Dom over alle og straffe alle de ugudelige.«

⁵⁰Apostelen Peter hentyder aabenbart til en lignende

Klasse i sin Skildring af dem, som med Vilje forkaster Sandheden. (2 Peter 2, 5--22) Farisæerne havde Lejlighed til at lære, at Jesus var Messias, og dog nægtede de at høre. Det ser ud til, at Jesus hævdede, at de var uværdige til en yderligere Prøve for Liv, idet han sagde til dem, som med Vilje og Overlæg nægtede at høre: »Hvorledes skal I undfly Gehennas Dom?» — Matthæus 23, 33; eng. reviderede Oversættelse.

⁵¹De frafaldne gejstlige har haft endnu større Lejlighed end Farisæerne. De har haft Jesu og Apostlenes Ord og Profeternes Vejledning; men dem har de ignoreret. De er gaaet endnu længere i Hykleri; thi de har aabenlyst paastaet, at de repræsenterede Herren, og samtidig har de fornægtet ham og hans Ord, nægtet Menneskets Fald og det store Genløsningsoffer og har sat sataniske Lærdomme i Stedet. Dette har de gjort med Overlæg; og Hjordens ypperste, de, som er rige paa kommerciel og politisk Indflydelse, har understøttet dem heri. Hvis Farisæerne var uværdige til at faa en Prøve for evigt Liv, hvorfor vil saa ikke det samme være Tilfældet med vor Tids Farisæere?

⁵²Den frafaldne Gejstlighed og dens kommercielle og politiske Medforbundne organiserede Dyret og den falske Profet under Satans Indflydelse og Ledelse. Bibelen viser, at ved Begyndelsen af Kristi Regering vil Dyret og den falske Profet blive kastet levende i Ildsøen. (Aabenbaringen 19, 19. 20) Det er den samme Skæbne, som til sidst skal overgaa Djævelen. (Aabenbaringen 20, 10) Betyder det da ikke, at de, som udgør Dyret og den falske Profet, og som har forsømt at føde Herrens Hjord og med Vidende og Vilje har ignoreret den og ladet den hungre og har forfulgt andre Kristne (der forsøgte at føde de hungrende), og som med Vilje har fremstillet Herren og hans Sandhedsbudskab i et falsk Lys, vil lide samme Skæbne? Djævelens Sønner i denne Tidsalder synes at svare til de onde Aanders Afkom paa Noas Tid. (Johannes 8, 44) Disse blev tilintetgjort ved Vand; hine er fordømt til Undergang ved Ild. (2 Peter 3, 4--7) Angaaende dem siger Herren gennem sin Profet: »Ve de Hyrder, som ødelægger og adspredter den Hjord, jeg føder, siger Herren. Derfor, saa siger Herren, Israels Gud, om de Hyrder, der røgter mit Folk: I har adspredt mine Faar og fordrevet dem og ikke tilset dem; se, jeg hjem søger eder for eders Idrætters Ondskab, siger Herren.» — Jeremias 23, 1. 2.

⁵³Disse er Djævelens Sendebud, ikke Herrens. Djævelen skal lide Tilintetgørelse. Til Bukkeklassen siger Jesus: »Gaa bort fra mig, I forbandede, til den evige Ild, som er beredt Djævelen og hans Engle.» Som en Klasse af Bukke vil de blive tilintetgjort for bestandig. Vi kan ikke med Bestemthed sige, om nogen enkelt Person af dem, der udgør denne Klasse, vil faa en Lejlighed til Prøve i Tusindaarsriget. Hvis de hastigt forandrer deres Fremgangsmaade, vil de maaske faa en saadan Prøve. Det ser ud til, at Bibelen antyder, at de, som med Vidende og Vilje har forkastet Sandheden under Herrens Nærværelse, som har sat sataniske Læresætninger i Stedet for Herrens Lære, som har forsømt Herrens Hjord, medens de paastod, at de var hans Repræsentanter, og som har forfulgt hans Brødre, maaske ikke vil blive regnet værdige til at faa en Prøve for Liv i Løbet af Tusindaarsrigets Tidsalder.

⁵⁴Det ser ud til, at Herren henleder denne Klasses

Opmærksomhed paa, at der er en Lejlighed for dem til at forandre deres Fremfærd og modtage Velsignelsen. Han fremstiller, hvorledes de herskende Faktorer paa Jorden raadslaar sammen imod Herren og imod hans salvede. Saa advarer han dem og siger: »Og nu, I Konger, handl viselig! Lad eder advare, I Jordens Dommere! Tjen Herren med Frygt og jubl med Bæven! Kys Sønnen, for at han ikke skal vredes og I gaa til Grunde paa Vejen! Thi snart kunde hans Vrede optændes. Salige er alle de, som tager deres Tilflugt til ham.» — Psalme 2, 10--12; se ogsaa Psalme 41, 2. 3.

EN BEDRE KLASSE

⁵⁵Der er baade i de katolske og protestantiske Kirkesamfund Millioner af Medlemmer, som er gudfrygtige Mennesker. De har kærlige Hjerter; de tror, at Jesus Kristus er Frelseren, de haaber paa en bedre Tid og er glade for at være venlige mod alle, som de tror er Kristne. De har frygtet for deres Ledere og de fremstaaende Mænd og er blevet holdt i Trældom under de babyloniske Systemer; dog har de aldrig indladt sig paa at forfølge Kristne, som har en anden Opfattelse end de selv angaaende Sandhedens fundamentale Principper. I Løbet af de sidste fem og fyrrer Aar og under Herrens Nærværelse har hans Repræsentanter som Kolportører besøgt næsten enhver Del af Kristenheden. Deres Beretninger viser, at i dette Tidsrum har de truffet mange gode Mennesker, som tror, at Bibelen er Guds Ord, og som langes efter, at Herrens Rige skal komme. Mange af dem har været venlige mod Kolportørerne. Ofte er Herrens smaa, der har aflagt dem Besøg som fremmede, blevet budt ind til disse gode Mennesker, som har betjent dem, som har fundet dem syge og været glade for at kunne yde dem Hjælp. Mange Gange har de tilbuddet en Kop Te eller et Glas Vand, ja endogsaa Klæder til disse Herrens Repræsentanter, fordi de repræsenterede Herren. Under Verdenskrigen var i Virkeligheden langt de fleste af Kirkesystemernes Medlemmer af Hjertet i Sympati med Bibelstuderterne. De tog ikke som deres Ledere Del i den onde Forfølgelse. Paa Grund af Frygt holdt mange af dem sig tavse. Da Bibelstuderterne blev fængslet og ulovligt holdt indespærret uden at blive løsladt mod Kaution, og da »Gejstligheden« og »Hjordens ypperste« anvendte al deres Magt for at holde dem i Fængsel, blev en Anmodning til Regeringen om at løslade Bibelstuderterne sendt rundt blandt Folket; og i Løbet af tre Uger havde 700,000 Mennesker i De forenede Stater skrevet under paa den.

⁵⁶Da den samme Bukkeklasse efter Verdenskrigens Ophør slæbte en Søster og adskillige Brødre til Fængslet og indespærrede dem, fordi de paa nogle Statsembetsmænds Opfordring havde solgt et Eksemplar af »Den fuldbyrdede Hemmelighed«, vedtog en stor Forsamling af ordenselskende Mennesker i San Francisco en Resolution, der krævede, at De forenede Staters Præsident skulde løslade disse Fanger; og paa Grund af dette Forlangende blev de straks løsladt.

⁵⁷Hvorfor har mange Mennesker saaledes været venlige imod Kristne? Fordi, tror vi, de har betragtet det som en Forret at hjælpe dem, der søger at repræsentere Herren og forkynde Menneskene om de Velsignelser, som skal komme til dem.

DERES LØN

58 Jesus sendte sine Disciple ud i Verden, for at de skulde repræsentere ham. Det, som er gjort imod dem, er blevet regnet som gjort imod ham. Han fjerner enhver Mulighed for Tvivl angaaende dette, idet han siger: »Den, som modtager eder, modtager mig; og den, som modtager mig, modtager ham, som udsendte mig.« (Matthæus 10, 40) Med andre Ord: Hans Repræsentanter eller Sendebud er blevet sendt til Jorden for at repræsentere ham; og naar en af disse bliver modtaget og kærligt behandlet, fordi han er en Kristen og fordi han repræsenterer Herren, vil Herren regne dette, som om det var gjort mod ham selv, og han vil ikke glemme en eneste Handling af denne Art. Han sagde: »Den, som modtager en Profet, fordi han er en Profet, skal faa en Profets Løn; og den, som modtager en retfærdig, fordi han er en retfærdig, skal faa en retfærdigs Løn. Og den, som giver en af disse smaa ikkun et Bæger koldt Vand at drikke, fordi han er en Discipel, sandelig siger jeg eder, han skal ingenlunde miste sin Løn.« (Matthæus 10, 41. 42) Er det ikke netop det Princip, Jesus nævnte for Røveren paa Korset? Den ene af Røverne spottede Herren. Det kan være, at han er et Billede paa Bukkene. Den anden talte venligt til Herren og bad om, at han maatte blive erindret i Riget; og paa Grund af denne Venlighed sagde Jesus til ham: »Sandelig siger jeg dig i Dag, du skal være med mig i Paradiset.« Han lovede ikke at give Røveren evigt Liv, men han lovede, at Røveren skulde faa Lejlighed til at vinde Livet under hans Regering. Vi vover her at fremsætte den Tanke, at den anden Røver maaske fremstiller den Klasse, som ikke vil faa nogen yderligere Lejlighed til at vinde Livet i Tusindaarsriget; thi de har med Vilje forkastet Sandheden her og har ikke paa nogen Maade vist, at de har en saadan Karakter, at de er værdige til at faa Livet.

59 I Løbet af de sidste faa Aar har Herren ladet et mægtigt Vidnesbyrd om Sandheden blive aflagt. Han har kundgjort Kendsgerningerne om sin Nærværelse, idet han har ladet forkynde om sit Rige. Over hele Verden og paa mange Sprog er Budskabet om Riget blevet forkyndt. Der er i Kirkesystemerne og uden for dem en stor Mængde Mennesker, som ikke giver sig ud for at være indviet, men som nu kan se nok af Sandheden til, at de bliver overbevist om, at Riget er for Haanden, og de glæder sig over, at Kongen er nærværende. Det er slet ikke urimeligt at antage, at Millioner af dem, som nu hører om Guds Frelsesplan, vil gaa igennem Trængselstiden og aldrig dø og blive blandt de første, som faar en Lejlighed til at vinde det evige Liv. Profeten siger: »Og det skal ske i hele Landet, siger Herren: To Tredjedele [den frafaldne »Gejstlighed«, som med Overlæg har fremstillet Herren og hans Sandhed paa en urigtig Maade, og »Hjordens ypperste«, der undertrykker Herrens Brødre og ved Vold og Tvang regerer i Kirken] skal udryddes, skal omkomme, men den tredje Del [de oprigtige, ordenselskende Mennesker, som tror, at Jesus er Konge] skal levnes i det. Og jeg vil føre den tredje Del i Ilden og lutre den, som man lutrer Sølv, og prøve den, som man prøver Guld. Den skal paakalde mit Navn, og jeg vil svare den; jeg siger: Den er mit Folk, og den skal sige: Herren er min Gud.« — Sakarias 13, 8. 9.

60 Om Bukkene siger Herren: »Disse skal gaa bort

til evig Straf.« Deres uretfærdige Systemer vil uden Tvivl forsvinde for evigt. De, som udgør dette System, og som har bevist sig uværdige til en Prøve for Liv, vil uden Tvivl ligeledes komme til at lide samme Straf som den, der skal overgaa Djævelen og hans Engle. Om Faarene siger han: »Men de retfærdige til evigt Liv.« Ordet »retfærdige« her indbefatter tydeligt nok, at de først maa bevise deres Retfærdighed. Man vil bemærke, at Lignelsen taler om Faarene, og de indbydes til at arve Riget. Dette forstaar vi saaledes, at det vil blive dem, som skal gaa igennem Trængselen, og som vil blive de første til at faa en Prøve for evigt Liv. Vi ser saaledes, at Herren vil regne nogle for at være uværdige til en Prøve for Liv, medens andre vil faa en saadan Lejlighed. Og de, der beviser sig retfærdige, vil faa skænket det evige Liv.

MENIGHEDENS STILLING

61 Da Herren har vist sit Folk Tegnene paa hans Nærværelse og Verdens Ende, da han klart har skildret den tro og forstandige Tjener og klart har paavist Forskellen mellem de kloge og de daaragtige Jomfruer og ligeledes har gjort klart Skel mellem de onde og lade Tjenere og de alvorlige, nidkære og trofaste Tjenere, kan vi med Rimelighed vente, at han ogsaa vil gøre Skel mellem dem, som med Vilje forkaster Sandheden og forkaster ham og forfølger hans Repræsentanter, og dem, der længes efter Retfærdighed. Herren beskriver øjensynligt atter de samme to Klasser, idet han omtaler de kirkelige Systemer, der regeres og beherskes af en frafalden »Gejstlighed« og »Hjordens ypperste« og andre, som hører med til Flokken, og derefter siger til dem, der er hans Folk: »Gaa ud af hende, mit Folk! for at I ikke skal blive meddelagtige i hendes Synder og ikke rammes af hendes Plager.« Menigheden har ingen Krig at udkæmpe imod enkelte Personer. Men det er Menighedens Pligt som Herrens Repræsentant paa Jorden at forkynde hans Hævns Dag over Satans uretfærdige System og at opfordre Folk til at skille sig ud fra dette urene Væsen og komme afsides og anerkende og sværge Troskab mod Kongernes Konge og Herrernes Herre. Enhver Kristen bør derfor fatte Mod til at gaa videre, idet han forkynder Kongens Nærværelse, forkynder om hans Rige og kundgør for Folket, at Millioner, som nu lever paa Jorden, skal indgaa til det evige Liv, hvis de vender sig til Retfærdighed og adlyder Retfærdighed.

SPØRGSMÅL TIL BERØASTUDIUM

Hvad er en Lignelse? Hvad er Beretningen om Dommen over Faarene og Bukkene? 1.
Hvem skal kunne forstaa Lignelserne? 2—4.
Anfør syv Grunde, som med Rette kan betragtes som Beviser for, at Lignelsen om Faarene og Bukkene ikke har sin Anvendelse ved Slutningen af Tusindaarsriget. 5—12.
Hvem gælder Lignelsen aabenbart ikke? 13—15.
Har det Tidspunkt, paa hvilket Lignelsen blev talt, noget at gøre med dens Opfyldelse? Er det ret for Herren at anerkende en Adskillelseslinie mellem visse Klasser? 16. 17.
Hvad er det for en Trone eller et Dommersæde, der hentydes til? 18. 19.
Hvem er Englene? Er der en særskilt Betydning i den Udtalelse, at Jesus kommer for at dømme og føre Krig? 20.
Hvornaar finder denne Dom Sted? 21.